

Ἡ λ. ἄνευ ὠρισμένης σημασίας ἐν τῷ καθαρογλωσσ.: Ὁ παππᾶς μας ὁ βουρλόπαππας πῆρε τὸν βουρλόμπαλτα καὶ πῆγε ἔς τὸ βουρλόβουννο γὰ κόψη βουρλοπάλουκα, γὰ φράξη τὸ βουρλομπαξέ, γὰ μὴ πᾶν οἱ βουρλοπετεινοὶ γὰ φάν τὰ βουρλομάρουλα.

βουρλόδεμα τό, Ζάκ. (Κερ. κ. ἁ.) Πελοπ. (Ὁλυμπ.) βρουλ-λόδημαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρλοδένω.

1) Τὸ δέσιμον διὰ βούρλων Πελοπ. (Ὁλυμπ.) 2) Τὸ δέσιμον διὰ σχοινίου Ζάκ. (Κερ. κ. ἁ.): Πῆγα καὶ τοῇ ἔβαλα τοῇ περγουλεᾷ μου σωρὸ βουρλοδέματα Κερ. Ἐπειτα ἀπὸ τὰ Νικολοβάρβαρα, ποῦ λέγε, καὶ κεῖθες εἶναι ὁ κάθαρος καὶ τὸ βουρλόδεμα, γὰ ποῦμε δένουμε τσοὶ βέρ-γες τοῦ κλημάτωνε Ζάκ. 3) Τὸ δέσιμον τῶν πλοκάμων τῶν γυναικῶν Κύπρ.

βουρλοδένω Ζάκ. (Κερ. κ. ἁ.) Πελοπ. (Πυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοῦρλο καὶ τοῦ ρ. δένω.

1) Δένω μὲ βοῦρλα Πελοπ. (Πυλ.): Ἄσμ.

Καλύβι παλαιοκάλυβο μὲ ράπν σκεπασμένο μὲ ράπν καὶ μὲ κύπερι σφιχτὰ βουρλοδεμένο.

2) Δένω διὰ σχοινίου Ζάκ. (Κερ. κ. ἁ.): Πᾶω γὰ βουρ-λοδέσω τῇ δεργουλάδα Κερ.

βουρλοδέρνομαι Ἡπ.

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. βουρλίζω καὶ δέρνομαι, δι' ὃ ἰδ. δέρνω.

Εὐρίσκομαι εἰς μεγάλην στενοχωρίαν.

βουρλοζωσμένος ἐπίθ. ἁμάρτ. βουρλοζωμένος Εὐβ. (Ξηροχώρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοῦρλο καὶ τοῦ ζωσμένος μετοχ. τοῦ ρ. ζώνω.

Ὁ ζωσμένος διὰ βούρλου ἀντὶ ζώνης ἔνεκα πενίας, ὁ πτωχός: Ὡς τῇ μὲν μερῇ τοῦ χωροῦ κατοικοῦσαν οἱ ἀρ-χόντοι καὶ ἔς τὴν ἄλλη οἱ βουρλοζωμένοι.

βουρλοκάλικο τό, Σύμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοῦρλο καὶ καλίκι.

Εἶδος γυναικείας παντόφλας.

βουρλοκόπος ὁ, ἁμάρτ. βουρλουκόπους Λήμν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοῦρλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -κόπος. Μικρὸν δρέπανον, διὰ τοῦ ὁποίου κόπτονται τὰ βοῦρλα.

βουρλόκοττα ἡ, ἁμάρτ. βουρλουκόττα Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουρλός, δι' ὃ ἰδ. βοῦρλος, καὶ τοῦ οὐσ. κόττα.

Ἡ τρελλὴ κόττα: Σὰν βουρλουκόττα τρέξ.

βουρλομάννα ἡ, Πελοπ.—ΠΓ'ενναδ. Γεωργ. Γλωσσ. 7—Λεξ. Βλαστ. 437.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοῦρλος καὶ μάννα.

Τὸ ἔντομον χρυσοκάνθαρος, μηλολόνθη. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βούρλισμα 6.

βουρλομάρουλο τό, Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουρλός, δι' ὃ ἰδ. βοῦρλος, καὶ τοῦ οὐσ. μαρούλι.

Ἡ λ. ἄνευ ὠρισμένης σημασίας ἐν καθαρογλωσσ., ὃ ἰδ. ἐν λ. βουρλόβουννο.

βουρλόμπαλτας ὁ, Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουρλός, δι' ὃ ἰδ. βοῦρλος, καὶ τοῦ οὐσ. μπαλτάς.

Ἡ λ. ἄνευ ὠρισμένης σημασίας ἐν καθαρογλωσσ., ὃ ἰδ. ἐν λ. βουρλόβουννο.

βουρλομπαξές ὁ, Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουρλός, δι' ὃ ἰδ. βοῦρλος, καὶ τοῦ οὐσ. μπαξές.

Ἡ λ. ἄνευ ὠρισμένης σημασίας ἐν καθαρογλωσσ., ὃ ἰδ. ἐν λ. βουρλόβουννο.

βουρλοπάλουκο τό, Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουρλός, δι' ὃ ἰδ. βοῦρλος, καὶ τοῦ οὐσ. παλούκι.

Ἡ λ. ἄνευ ὠρισμένης σημασίας ἐν καθαρογλωσσ., ὃ ἰδ. ἐν λ. βουρλόβουννο.

βουρλόπαππας ὁ, Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουρλός, δι' ὃ ἰδ. βοῦρλος, καὶ τοῦ οὐσ. παππᾶς.

Παππᾶς τρελλός, ἡ λ. ἐν καθαρογλωσσ., ὃ ἰδ. ἐν λ. βουρλόβουννο.

βουρλοπετεινός ὁ, Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουρλός, δι' ὃ ἰδ. βοῦρλος, καὶ τοῦ οὐσ. πετεινός.

Πετεινός τρελλός, ἡ λ. ἐν καθαρογλωσσ., ὃ ἰδ. ἐν λ. βουρλόβουννο.

βουρλοπόταμος ὁ, Ἀττικ. Κέως.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοῦρλο καὶ ποταμός.

Ποταμός τοῦ ὁποίου αἱ ὄχθαι εἶναι κατάφυτοι ἀπὸ βοῦρλα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ἐνθ. ἄν. καὶ Λεξ. Βλαστ. 377.

βοῦρλος ὁ, Πελοπ. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λάστ. κ. ἁ.)

βοῦρλους Θεσσ. Μακεδ. σβοῦρλος Πελοπ. (Ὁλυμπ.) βουρλός Ἡπ. Μακεδ. κ. ἁ.—Λεξ. Βλαστ. 399.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρλίζω. Ὁ τύπ. σβοῦρλος καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τονισμός τοῦ ἐπιθ. βουρλός κατὰ τὸ μουρλός, τρελλός κττ.

A) Οὐσ. 1) Ἡ ζάλη, ἡ τρέλλα τῶν προβάτων Ἡπ.

Μακεδ. 2) Τὸ ἔντομον χρυσοκάνθαρος, χρυσόμυγα Πελοπ. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λάστ. Ὁλυμπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βούρλισμα 6.

B) Ἐπιθετικ. 1) Ἐπὶ χορτοφάγων ζώων, ἰδίᾳ προ-

βάτων, ὁ πάσχων ἀπὸ τὴν νόσον βούρλαν ὑπολαμβανομέ-νην ὡς μανίαν Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ.: Πρόβατον βοῦρλου Θεσσ. Μακεδ.: Ἀρνὶ βουρλό Ἡπ. 2) Ἀνόητος, μωρός, τρελλός ἐπίθ. Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ.—Λεξ. Βλαστ. ἐνθ. ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Βοῦρλος Ἰων. (Κρήν.)

βουρλόσπορος ὁ, ἁμάρτ. βρουλλόσπορος Ἰκαρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοῦρλο καὶ σπόρος.

Εἶδος λεπτοῦ κέγχρου χρησίμου ὡς τροφῆς τῶν ὀρ-νίθων.

βουρλούδι τό, ἁμάρτ. βρουλ-λούδιν Κύπρ. βρολ-

λούδιν Κύπρ. βρουλ-λούιν Κύπρ. φρουλ-λούδιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοῦρλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Πλόκαμος τῆς κόμης: Ἄσμ.

Τὸ ἔναν ψαλ-λίδιν ἀρκυρὸν εὐρέθην του ἔς τὸν κόρπον τὸ ἔκοπεν τὸ βρουλ-λούιν της ποὺ τὸν χρυσὸν τὸν φλόκ-κον

βουρλόφτας ὁ, ἁμάρτ. βρουλ-λόφτας Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοῦρλο καὶ ἀφτί.

Ὁ ἔχων ὦτα μακρὰ μὲ κλίσιν πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τράγου.

